

sig om, Moderne skifter hurtigt, og Forbruget er stort. Under disse Forhold hvor megen anden Import er gaaet ned, hvor den danske Produktion er saa stærkt nedskaaret, synes jeg, det er højst karakteristisk — og sørgeligt —, at Importen af Tekstilvarer er steget saa stærkt, som Tilfældet er. I 1924 indførte vi 10 800 Tons og i 1925 ca. 10 600 Tons; det første Aar var et godt Aar for Industrien, det andet ogsaa, med Undtagelse af sidste Halvdel, der var præget af Deflationen og den store Arbejdsstandsningens Følger. Men for indeværende Aars Vedkommende ser vi, at der i den første Halvdel af Aaret er noteret en Import paa over 7 100 Tons. Hvis denne Udvikling altsaa gaar videre, vil det sige, at Importen forøges meget betydeligt.

Den Henvendelse, som Tekstilindustriens Arbejdere og Arbejdsgivere har rettet til Regering og Rigsdag, slutter paa følgende Maade, som jeg med den højtærede Formands forventede Tilladelse skal citere: „Vore Organisationer kan derfor ikke se anden Udvej til Redning for den danske Tekstilindustri, end at der paa en eller anden Maade skabes et midlertidigt Værn overfor den udenlandske Vareimport, det være sig enten ved Fastsættelse af en Kriseværnsafgift for Importen paa de særlig angrebne Vareomraader eller ved Importregulering, idet vi finder Anledning til eftertrykkeligt at understrege, at hvis der ikke snarest bliver foretaget effektive Foranstaltninger, vil det ikke være muligt at opretholde den hjemlige Produktion.“ Denne Henvendelse er altsaa undertegnet baade af Arbejderforbundet og af Fabrikantforeningen.

En lignende Henvendelse er kommet fra Skotøjsindustrien, en Henvendelse, som ligeledes er blevet tiltraadt fuldt ud af det paagældende Fagforbund. For Skotøjet, som jo allerede tidligere har beskæftiget os i dette høje Ting, nemlig i 1922 og 1923, er Importen endnu værre end i Tekstilindustrien. De maanedlige Importcifre er nu saa højt oppe, at de stærkt nærmer sig de ganske katastrofale Tal, man opererede med i 1922, da man besluttede sig til at indføre den Importregulering, som den Gang frelst Skotøjsindustriens Eksistens. Til Forstaaelse af Problemet og for at vise, hvorledes det i Virkeligheden er Importen, der her er Hovedårsagen til Krisen, skal jeg nævne nogle Tal for Maanedsimporten i 1925 og 1926 af Fodtøj med Lædersaal. I Januar førstnævnte Aar indførtes der af Tusindkilogram 20, i Januar i Aar 52; i Februar var de tilsvarende Tal 19 og 58,

i Marts 47 og 73, i Juni — jeg springer lidt — 27 og 52, i Juli 20 og 37. Det er altsaa en Fordobling og op til en Tredobling af Importen fra i Fjor, udelukkende fremmet af ekstraordinære Forhold, af hvilke Deflationen vel nok er det vigtigste, men en Aarsag er ogsaa en Valutadumping fra andre Stater, som i meget høj Grad er parallel med de Bevægelser, der eksisterede i 1922, og i øvrigt ogsaa parallel med de Forhold, der gør sig gældende ved Importen af Tekstilvarer, hvor ogsaa Dumping fra visse valutavage Lande er saa uheldsvanger og saa afgørende.

Der kunde tortsættes med dette Materiale, men jeg har kun omtalt det vigtigste og navnlig det, der er karakteriseret ved, at Arbejdere og Arbejdsgivere i Fællesskab er gaaet til Lovgivningsmagten i deres Nød. Der opstilles, saa vidt jeg ved, i disse Henvendelser bestemte positive Forslag, og om disse ved jeg, at de med Hensyn til de omfattede Sæts, der ønskes, er saa moderate, at man f. Eks. for Tekstilindustriens Vedkommende kan sige, at den ekstraordinære midlertidige Krisetold, der ønskes for den store Gruppe, Klædevarer, ikke er meget højere end den normale svenske Klædetold. Og det skulde da ikke være noget ubilligt Forlangende, at en saadan Henvendelse underkastes en velvillig Behandling. Men det er ikke sket hidtil.

Vi har altsaa intet positivt faaet forelagt, vi har intet positivt drøftet, og jeg minder derfor om den Situation, vi staar i. Der er her i Dag holdt smukke Taler om de mørke Udsigter, der ventes for Samfundet. Og det er rigtigt nok; men disse er just overvejende afhængige af den store Erhvervs-krise. Kunde man komme den til Livs, vilde meget være ændret og meget være vundet. Det er jo ikke alene Erhvervslivet, der er i Krise, vi kan roligt indrømme, at det ogsaa er det parlamentariske System, vi selv er Deltagere i, der er i en saadan Krise. Det er ikke blot Cornelius Petersen i Sønderjylland, der er misfornøjet med dansk Lovgivningsmagt i dette Øjeblik, der er mange andre. Og de 50 000 arbejdsløse, der maaske i Vinterens Løb bliver til 100 000 arbejdsløse, er dog, selv om ikke hele Ansvaret falder paa Lovgivningsmagten, et Memento til dansk Lovgivningsmagt om at tage sig sammen, om at handle, men handle vel at mærke med Midler, der virkelig er Midler, positive effektive Foranstaltninger. (Erhvervsministeren [Stauning]: Ikke med Fraser!). Den højtærede Erhvervsminister afbryder mig og siger, at disse Midler maa ikke være Fraser. Jeg kan ikke tænke mig,